

lige Klæder, ville have Vanskelighed ved at deltage i Sangstævnerne. Jeg forstaaer nu ikke rigtig, hvordan man fra Ministeriets Side skulde faa disse 500 Kr. uddelt paa en nogenlunde forsvarlig og retfærdig Maade, men selv om man kom over disse Vanskeligheder, hvad man vel nok kunde, vilde jeg anse dette for at ligge et godt Stykke udenfor, hvad der kan siges at være Statens Opgave i saa Henseende. Og jeg henstiller til det ærede Medlem og for Resten alle andre ærede Medlemmer, at hvis der er Trang til at hjælpe en Del Børn, som ikke kunne deltage, fordi de ikke have de fornødne Klæder, at gøre Bestyrelserne for Hjælpekasserne, som vælges i disse Dage rundt om i Landet, opmærksomme paa, at her er en Opgave for Hjælpekasserne, som de med fuld Ret kunne paatage sig. Der vil sikkert ikke være nogen, som kan finde noget at indvende imod, at Hjælpekasserne ogsaa toge sig af denne Sag og sørgede for, at de Børn, der ellers ikke komme med til saadanne Sangstævner, der vel ofte ogsaa blive til Fornøjelsesudflugter for de paagældende, kunne faa enten en Kjole eller et Par Sko, eller hvad de maatte mangle, for at kunne deltage.

Medens jeg er ved Børnene, kunde jeg ønske at sige til det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen), at jeg ikke tror, han har Ret til at sige, at som Regel faa Børnehjemmene 150 eller 100 Kr. eller derimellem for de Børn, der af Kommunerne anbringes paa dem. Jeg tror ikke, det kan siges at være Regel. Jeg gør i saa Henseende opmærksom paa, at af de 9 Børnehjem, vi have faaet med paa Finansloven i Aar, dels ved anden og dels ved tredie Behandling, og hvor vi have Oplysninger om, hvad der betales, liggende for os, hvilke jeg som Ordfører i Finansudvalget har refereret, er der ingen, hvor Betalingen har været 150 eller 100 Kr. Tværtimod, jeg husker ikke fejl — jeg har ganske vist ikke set efter for Tilfældet —, naar jeg oplyser, at paa det Børnehjem, vi have faaet som nyt ved tredie Behandling, Børnehjemmet i Sæby, er den højeste Betaling 60 Kr. Ja, der er nogle Børn, for hvilke der kun betales 40 Kr., det vil sige, det er Faderens Alimentsbidrag — antager jeg da, det kan man ikke se af Oplysningerne, men det vil atter sige, at den paagældende Kommune i Virkeligheden ikke betaler noget. Det er Moderens Forsørgelseskommune, der skal tage sig af Børnene og faa dem anbragte paa Børnehjem. Eller det er maaske Moderen, der

faar Barnet anbragt og selv ikke betaler noget, men det er Faderen eller Faderens Forsørgelseskommune, der gør det. Men det kan da ikke være Statens Opgave for de Børn, der blive anbragte paa et Børnehjem, og for hvilke dette kun faar det, som Faderen, Alimentanten, skal betale — eller hvis det viser sig, at han ikke kan, saa Kommunen — at betale Resten. Saa er den anden Kommune — hvis det er en anden Kommune, og det er det meget ofte —, hvor Moderen er forsørgelsesberettiget, forpligtet til at betale i hvert Fald lige saa meget. Og det kan da ikke være Statens Sag, naar der ikke betales mere end 40 Kr., at betale 100 Kr. — som det ærede Medlem fandt passende eller snarere for lidt. Det ærede Medlem sagde, at det var kun i Haab om, at Flertallet var gaet med, at man havde sat 10 Kr., for 100 Kr. havde været mere passende.

Det ærede Medlem endte med at sige, at det kunde blive nødvendigt at appellere til Vælgerne, hvis Flertallet afviste denne Sag. Jeg skal dertil sige, at jeg tror ikke, der blandt Vælgerne gælder den Opfattelse, at det er heldigt i saa stor Udstrækning som muligt at faa de paagældende Børn anbragte i større og større Kolonier, om jeg maa bruge det Udtryk, at faa disse Børn, fordi de hverken have Fader eller Moder eller Hjem, anbragte samlede paa den Maade, og at det derfor gælder om, at der fra Statens Side betales saa meget, at Kommunerne kunne se deres Fordel ved at faa dem puttede ind der. Jeg tror, at Vælgerne ville forstaa, at det er en Lykke for Børnene, om de kunde blive anbragte rundt omkring i gode private Plejehjem. Men jeg ser ingen Grund til, at vi skulde friste Kommunerne, der i Forvejen ere nødte til at være økonomisk anlagte, til at anbringe Børnene i Børnehjem, fordi det er billigere end i private Hjem. Jeg har ikke noget imod, at det endog bliver stillet saadan, at Kommunerne maa betale mere for at faa Børnene anbragte i Børnehjem, end det er nødvendigt at betale for dem, naar de anbringes i privat Pleje. Jeg vil sidst af alt være med til, at Staten skulde betale et stort Bidrag, for at det kunde blive billigere at faa Børnene anbragte der end i private Plejehjem. Jeg er ikke bange for, hvor som helst det ærede Medlem maatte ønske det, overfor Vælgerne at hævde min Opfattelse, og saa skal det nok vise sig, at Vælgerne ville give mig Ret i, at det er bedre at faa Børnene anbragte i private Plejehjem, fremfor at Staten ved at give stor Støtte